Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MICHALA BOBKA,
predstavljeni 26. julija 2017 [1]

Zadeva C-270/17 PPU

Openbaar Ministerie
proti
Tadasu Tupikasu

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska))

„Predhodno odločanje – Evropski nalog za prijetje – Razlogi za fakultativno neizvršitev – Nalog, izdan zaradi izvršitve kazni odvzema prostosti – Pojem ‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo' – Pritožbeni postopek"

I. Uvod

1. Zoper Tadasa Tupikasa, litovskega državljana, je litovski pravosodni organ izdal evropski nalog za prijetje (v nadaljevanju: ENP). Ta organ zahteva predajo T. Tupikasa, ki mu je trenutno odvzeta prostost na Nizozemskem, zaradi izvršitve kazni enega leta in štirih mesecev odvzema prostosti.

2. To kazen je naložilo sodišče prve stopnje v Litvi v navzočnosti T. Tupikasa. T. Tupikas se je zoper sodbo pritožil. Iz informacij, navedenih v ENP, ni mogoče ugotoviti, ali je bil osebno navzoč v postopku na drugi stopnji. Pritožba je bila zavrnjena.

3. ENP temelji na sodbi, izdani na prvi stopnji. V njem je navedeno, da je bila oseba, za katero se zahteva predaja, osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo.

4. Na podlagi nacionalne zakonodaje, s katero je bil prenesen člen 4a Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (v nadaljevanju: Okvirni sklep), [2] mora pristojni nizozemski organ zavrniti izvršitev ENP, če oseba, za katero se zahteva predaja, ni bila osebno navzoča na sojenju, *ki se je zaključilo z odločbo*, [3] razen če je podan eden od primerov, naštetih v nacionalni določbi, ki se uporablja.

5. Ker predložitveno sodišče nima na voljo informacij o tem, ali je bil T. Tupikas osebno navzoč v pritožbenem postopku, se sprašuje, ali se zgoraj navedeni pojem *„sojenje, ki se je zaključilo z odločbo"*, nanaša tudi na pritožbeni postopek, v katerem je bila zadeva vsebinsko preučena in ki se je zaključil s potrditvijo obsodbe, izrečene na prvi stopnji, katere izvršitvi je namenjen ENP.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34. Ta okvirni sklep je bil spremenjen z okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24).

3 Moj poudarek.

6. Predložitveno sodišče želi s tem vprašanjem torej ugotoviti, ali je treba spoštovanje pravice zadevne osebe do obrambe presojati z vidika obeh stopenj kazenskega postopka ali pa zadostuje, da to sodišče preveri, ali je bila ta pravica spoštovana na prvi stopnji.

II. Pravni okvir

A. EKČP

7. Člen 6(1) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin[4] (v nadaljevanju: EKČP) določa:

„Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ali o kakršnihkoli kazenskih obtožbah zoper njega pravično in javno ter v razumnem roku odloča neodvisno in nepristransko z zakonom ustanovljeno sodišče. […]“

B. Pravo Unije

1. Listina

8. Člen 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določa:

„Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.

Vsakdo ima pravico, da o njegovi zadevi pravično, javno in v razumnem roku odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče. Vsakdo ima možnost svetovanja, obrambe in zastopanja.

[…]“

9. V skladu s členom 48(2) Listine je „[v]sakemu obdolžencu […] zagotovljena pravica do obrambe“.

2. Okvirni sklep

10. V členu 1, odstavek 1, Okvirnega sklepa je ENP opredeljen kot „sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti“.

11. Odstavek 2 navedenega člena določa, da „[d]ržave članice izvršijo vsak [ENP] na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa“.

12. Odstavek 3 istega člena določa, da ta okvirni sklep „ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [PEU]“.

4 Podpisana 4. novembra 1950 v Rimu.

13. Z Okvirnim sklepom 2009/299 je bil v Okvirni sklep vstavljen člen 4a, v katerem so natančneje določeni fakultativni razlogi za zavrnitev izvršitve ENP, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju:

„1. Izvršitveni sodni organ lahko prav tako zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev zaporne kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je bila oseba v skladu z dodatnimi procesnimi zahtevami, določenimi v nacionalnem pravu odreditvene države članice:

(a) pravočasno

(i) osebno povabljena in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem,

in

(ii) obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži,

ali

(b) je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal,

ali

(c) potem ko ji je bila vročena odločba in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:

(i) izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe,

ali

(ii) ni zahtevala ponovnega sojenja ali vložila pritožbe v ustreznem roku,

ali

(d) ji odločba ni bila osebno vročena, ampak:

(i) ji bo osebno vročena nemudoma po predaji in bo izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe,

in

(ii) bo obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.

2. Če se evropski nalog za prijetje izda […] pod pogoji iz odstavka 1(d), zadevna oseba pa predhodno ni prejela uradnega obvestila o kazenskem postopku zoper njo, lahko ta oseba, ko je obveščena o vsebini evropskega naloga za prijetje, pred predajo zahteva izvod sodbe. […]; ta izročitev se ne šteje za uradno vročitev sodbe niti ne vpliva na roke v zvezi z zahtevo za ponovno sojenje ali vložitvijo pritožbe.

3. Če se oseba preda pod pogoji iz odstavka 1(d) in če je ta oseba zahtevala ponovno sojenje ali je vložila pritožbo, se pridržanje osebe, ki čaka na ponovno sojenje ali postopek pritožbe, pregleduje redno ali na njeno zahtevo, in sicer v skladu s pravom odreditvene države članice, dokler ni postopek ponovnega sojenja ali pritožbe zaključen. […]“

14. Člen 8(1) Okvirnega sklepa določa, da mora ENP vsebovati naslednje podatke:

„[…];

(c) dokazilo o izvršljivi sodbi, nalogu za prijetje ali kateri koli drugi izvršljivi sodni odločbi z enakim učinkom, ki sodi v okvir členov 1 in 2;

(d) zakonska označba kaznivega dejanja […];

[…]

(f) odmerjena kazen v primeru končne sodbe ali predpisane možne kazni, ki jih za to kaznivo dejanje predvideva zakonodaja odreditvene države članice;

[…]“

15. Člen 15 Okvirnega sklepa, naslovljen „Odločitev o predaji“, določa:

„1. Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.

2. Če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da podatki, ki mu jih je poslala odreditvena država članica, ne zadostujejo za odločitev o predaji, zahteva, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije […]

[…]“

16. Točka (d) Priloge („Evropski nalog za prijetje“) k Okvirnemu sklepu po spremembi z Okvirnim sklepom 2009/299 določa:

► [3] (d) Navedite, ali je bila oseba osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo:

1. ☐ Da, oseba je bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo.

2. ☐ Ne, oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo.

3. Če ste označili polje pod točko 2 zgoraj, prosimo, potrdite obstoj ene od naslednjih možnosti:

☐ 3.1a oseba je bila osebno povabljena dne … (dan/mesec/leto) in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, in je bila obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži;

ALI

☐ 3.1b oseba ni bila osebno povabljena, temveč je bila kako drugače dejansko uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila zadevna oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem, obveščena pa je bila tudi, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži;

ALI

☐ 3.2. oseba je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal;

ALI

☐ 3.3. osebi je bila odločba vročena dne … (dan/mesec/leto) in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe, ter

☐ oseba je izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe;

ALI

☐ oseba v ustreznem roku ni zahtevala ponovnega sojenja ali ni vložila pritožbe;

ALI

☐ 3.4. osebi odločba ni bila osebno vročena, ampak

— bo osebi ta odločba osebno vročena nemudoma po predaji, in

— bo oseba po vročitvi odločbe izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe, in

— bo oseba obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, ki znaša … dni.

4. Če ste označili polje pod točko 3.1b, 3.2 ali 3.3 zgoraj, prosimo, da navedete informacije o tem, kako je bil izpolnjen zadevni pogoj:

……

…… ◄

C. Nizozemsko pravo

17. Okvirni sklep je bil v nizozemsko pravo prenesen z Overleveringswet (zakon o predaji) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195, v nadaljevanju: OLW). Člen 12 določa, da „[p]redaja ni dovoljena, če je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev sodbe, obtoženec pa ni bil osebno navzoč na obravnavi, ki se je zaključila z navedeno sodbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je v skladu s procesnimi zahtevami odreditvene države članice“ podan eden od štirih primerov, opisanih v tej določbi. Ti primeri so opisani v točkah od (a) do (d) člena 12 OLW in ustrezajo točkam od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa.

18. Točka D Priloge 2 k OLW, naslovljena „Vzorec evropskega naloga za prijetje iz člena 2(2) OLW“, ustreza točki (d) Priloge k Okvirnemu sklepu.

III. Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

19. Officier van justitie bij de rechtbank (državni tožilec pri sodišču, Nizozemska) je 22. februarja 2017 pri predložitvenem sodišču vložil predlog za izvršitev ENP, ki ga je 14. februarja 2017 izdalo Klaipėdos apygardos teismas (okrožno sodišče v Klaipėdi, Litva).

20. Namen tega ENP sta prijetje in predaja T. Tupikasa, litovskega državljana, zaradi izvršitve zaporne kazni enega leta in štirih mesecev v Litvi.

21. V ENP je omenjen obstoj izvršljive obsodilne sodbe, ki jo je 26. avgusta 2016 izdalo Klaipėdos apylinkės teismas (okrajno sodišče v KlaipėdiKlaipėdi, Litva) in se nanaša na dve kaznivi dejanji. Navedeno je, da je T. Tupikas vložil pritožbo zoper to sodbo in da je Klaipėdos apygardos teismas (okrožno sodišče v Klaipėdi) pritožbo zavrnilo z odločbo z dne 8. decembra 2016..

22. T. Tupikas je bil osebno navzoč na sojenju na prvi stopnji.

23. ENP ne vsebuje informacij o pritožbenem postopku, zlasti ne o tem, ali je bila zadevna oseba osebno navzoča v tem postopku, in če ni bila, ali so izpolnjeni pogoji, določeni v eni od točk od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa.

24. Predložitveno sodišče se sprašuje, ali se v takem primeru Okvirni sklep uporablja samo za postopek na prvi stopnji ali tudi za pritožbeni postopek.

25. V teh okoliščinah je Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je pritožbeni postopek,

– v katerem je bila zadeva vsebinsko preučena ter

– ki se je zaključil s (ponovno) obsodbo zadevne osebe in/ali potrditvijo obsodbe, izrečene na prvi stopnji,

– namen ENP pa je izvršiti to obsodbo,

‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo‘, v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa […]?“

IV. Nujni postopek pred Sodiščem

26. Predložitveno sodišče je zaprosilo, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku v skladu s členom 107 Poslovnika Sodišča.

27. V utemeljitev te prošnje je navedlo, da se zastavljeno vprašanje nanaša na razlago Okvirnega sklepa, ki spada v okvir naslova V tretjega dela Pogodbe DEU. Navedlo je tudi, da je zadevni osebi odvzeta prostost na Nizozemskem, kjer čaka na izid postopka v zvezi s predajo. Nujni odgovor Sodišča bo neposredno in odločilno vplival na trajanje odvzema prostosti zadevni osebi.

28. Peti senat Sodišča je 8. junija 2017 odločil, da ugodi tej prošnji.

29. Pisna stališča so predložili Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Nizozemska), tožeča stranka v postopku v glavni stvari, T. Tupikas, tožena stranka v postopku v glavni stvari, nizozemska vlada in Komisija. Državno tožilstvo, T. Tupikas, nizozemska, irska in litovska vlada ter Komisija so svoja stališča ustno predstavili na obravnavi 11. julija 2017.

V. Analiza

30. V tej analizi bom sledil naslednji strukturi. Uvodoma bom pojasnil natančen predmet te zadeve (A). Nato bom analiziral vprašanje za predhodno odločanje, kot je bilo izrecno postavljeno (B). Rezultate te analize bom uporabil za to zadevo in preučil tudi naravo fakultativnega razloga za zavrnitev, izhajajočega iz člena 4a Okvirnega sklepa, ki je postal zavezujoč z nacionalno zakonodajo o prenosu (C).

A. Uvodne opombe

31. Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in pravica do obrambe in poštenega sojenja sta potrjeni v členih 47 in 48(2) Listine.

32. V skladu s Pojasnili k Listini imajo te določbe enak pomen in področje uporabe kot člen 6 EKČP, ki zagotavlja pravico do dejanskega uveljavljanja pravice do obrambe. To ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije v skladu s členom 52(3) Listine. [5]

33. Drugače povedano, obstajati mora minimalna vzporednost med standardi varstva, določenimi v EKČP, na eni strani in standardi varstva, ki obstajajo v pravu Unije, na drugi. V tej zadevi ta skrb izhaja med drugim iz uvodnih izjav [6] in člena 1(3) Okvirnega sklepa [7] ter uvodnih izjav [8] in člena 1(2) Okvirnega sklepa 2009/299.

34. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 1 Okvirnega sklepa 2009/299, pravica do poštenega sojenja zajema pravico obtoženca, da je osebno navzoč na sojenju. [9] Vendar ta pravica ni absolutna in „obtoženec [se lahko] pod nekaterimi pogoji po lastni volji izrecno ali molče, vendar nedvoumno, odpove tej pravici“. [10]

35. V zvezi s pritožbo je v sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice (v nadaljevanju: ESČP) potrjeno, da člen 6 EKČP v kazenskih zadevah ne zahteva postopka na drugi stopnji. [11]

5 Glej v zvezi s členom 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa moje sklepne predloge v zadevi Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:333, točka 74).

6 Glej uvodno izjavo 12, v skladu s katero navedeni okvirni sklep „spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 [PEU] in jih izraža Listina […]“.

7 Glej tudi sodbo z dne 24. maja 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 37).

8 Glej uvodne izjave 1, 4 in 8 Okvirnega sklepa 2009/299.

9 Glej tudi sodbi ESČP z dne 12 februarja 1985, Colozza proti Italiji (CE:ECHR:1985:0212JUD 000902480, točka 27), in z dne 23. novembra 1993, Poitrimol proti Franciji (CE:ECHR:1993:1123JUD001403288, točka 35).

10 Glej uvodno izjavo 1 Okvirnega sklepa 2009/299. Glej sodbi ESČP z dne 9 junija 2009, Strzalkowski proti Poljski (CE:ECHR:2009:0609JUD 003150902, točke od 40 do 42), in z dne 1. marca 2006, Sejdovic proti Italiji (CE:ECHR:2006:0301JUD 005658100, točka 82). Glej tudi sodbo z dne 26. februarja 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, točka 49). Glej tudi v drugih kontekstih sodbe z dne 17. novembra 2011, Hypoteční banka (C-327/10, EU:C:2011:745, točke od 50 do 53); z dne 15. marca 2012, G (C-292/10, EU:C:2012:142, točka 48 in naslednje), in z dne 6. septembra 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, točka 55).

11 Sodba ESČP z dne 18. februarja 2009, Andrejewa proti Latviji (CE:ECHR:2009:0218JUD005570700, točka 97). Zahteva po dveh stopnjah kazenskega postopka je potrjena v členu 2 Protokola 7 k EKČP, podpisanega v Strasbourgu 22. novembra 1984. Kljub temu tega protokola še niso ratificirale vse države članice. Glej v zvezi s tem tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca P. Cruza Villalóna v zadevi Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2012:340, točke od 71 do 74).

36. Vendar, če je pritožbeni postopek določen, mora spoštovati jamstva iz člena 6 EKČP,[12] pri čemer so pravila za izvajanje člena 6 EKČP v pritožbenem postopku odvisna od posebnosti zadevnega pritožbenega postopka.[13]

37. Če sta določeni dve stopnji kazenskega postopka, iz tega, da je zadevna oseba lahko uveljavljala svojo pravico do obrambe na prvi stopnji, ni mogoče sklepati, da so bila jamstva iz člena 6 EKČP v celoti spoštovana.[14]

38. Potem ko sem opozoril na te elemente, je treba poudariti, da se ta zadeva *ne nanaša* neposredno na obstoj pravice do pritožbe. Ni sporno, da je bila možnost vložitve pritožbe *odprta* in da jo je T. Tupikas tudi uporabil. Osrednji vidik vprašanja za predhodno odločanje, postavljenega v tej zadevi, je medsebojno priznavanje v okviru delovanja Okvirnega sklepa, ko se uporabi fakultativni razlog za zavrnitev iz člena 4a. Natančneje, gre za razlago pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, iz uvodnega stavka te določbe.

39. Sodišče mora pri razlagi pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, upoštevati in spoštovati ta jamstva, ki izhajajo iz temeljnih pravic. Vseeno poudarjam, da predmet te analize ni, da bi se pravico do vložitve pritožbe določilo kot pravico, ki izhaja iz prava Unije.

B. Vprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče

40. Predložitveno sodišče želi ugotoviti, ali mora upoštevati postopek na prvi stopnji ali pritožbeni postopek, ko preučuje spoštovanje procesnih pravic zadevne osebe v okviru „sojenja, ki se je zaključilo z [obsodilno] odločbo“, na kateri temelji ENP. To sodišče navaja, da če je treba upoštevati samo postopek na prvi stopnji, bo ENP izvršen, ker je bil T. Tupikas osebno navzoč na sojenju. Če pa je treba upoštevati pritožbeni postopek, bo moralo sodišče okoliščine te pritožbe preučiti pri pristojnem litovskem organu. Na voljo ni namreč nobena informacija o tem pritožbenem postopku, razen dejstva, da je T. Tupikas vložil pritožbo in da je bila v tem postopku potrjena prvostopenjska odločba.

41. Na podlagi sodne prakse ESČP in sistematične razlage Okvirnega sklepa (zlasti ob upoštevanju besedila točk (c) in (d) njegovega člena 4a(1)) predložitveno sodišče meni, da če je bila v pritožbenem postopku preučena vsebina zadeve (ki zajema vprašanje krivde oziroma kazni), ta postopek spada v okvir pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“. Nasprotno pa naj to ne bi veljalo, če je pritožbeno sodišče odločalo le o pravnih vprašanjih, kot v okviru kasacijske pritožbe.

42. T. Tupikas se v bistvu strinja z odgovorom, ki ga predložitveno sodišče predlaga za vprašanje za predhodno odločanje. Vseeno poudarja pomen, ki ga je treba pripisati spoštovanju pravice do obrambe, tudi v pritožbenem postopku, če je tak postopek določen.

12 Sodbe ESČP z dne 26. oktobra 2000, Kudla proti Poljski (CE:ECHR:2000:1026JUD 00302109, točka 122); z dne 14. februarja 2017, Hokkeling proti Nizozemski (CE:ECHR:2017:0214JUD 003074912, točki 56 in 58), in z dne 18. februarja 2009, Andrejewa proti Latviji (CE:ECHR:2009:0218JUD005570700, točka 97). Glej v zvezi s kasacijskim postopkom tudi sodbo ESČP z dne 17. januarja 1970, Delcourt proti Belgiji (CE:ECHR:1970:0117JUD 000268965, točka 25).

13 Po mnenju ESČP je treba glede na vprašanja, o katerih mora odločiti, in njihov pomen za pritožnika med drugim upoštevati vlogo, ki jo ima pritožbeno sodišče, in način, kako je bila pravica do obrambe varovana. Sodbe ESČP z dne 18. oktobra 2006, Hermi proti Italiji (ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, točka 62); z dne 21. julija 2009, Seliwiak proti Poljski (ECLI:CE:ECHR:2009:0721JUD000381804, točke od 54 do 64); z dne 9. junija 2009, Sobolewski proti Poljski (ECLI:CE:ECHR:2009:0609JUD001984707, točke od 33 do 44); z dne 9. junija 2009, Strzalkowski proti Poljski (CE:ECHR:2009:0609JUD003150902, točke od 39 do 55); z dne 21. septembra 1993, Kremzow proti Avstriji (ECLI:CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, točka 67); z dne 26. julija 2002, Meftah proti Franciji (ECLI:CE:ECHR:2002:0726JUD003291196, točka 41), in z dne 25. aprila 2013, Zahirović proti Hrvaški (ECLI:CE:ECHR:2013:0425JUD005859011, točke od 54 do 57).

14 Glej v tem smislu sodbo ESČP z dne 14. februarja 2017, Hokkeling proti Nizozemski (CE:ECHR:2017:0214JUD 003074912, točki 57 in 58).

43. Openbaar Ministerie (državno tožilstvo) pa opozarja na raznolikost praks na področju izvršljive sodbe, ki se od odreditvenih pravosodnih organov zahteva kot podlaga za ENP: to je lahko prvostopenjska sodba, sodba, izdana v pritožbenem postopku, ali celo obe. Ta odločitev odreditvenega organa naj bi torej določala, kaj konkretno pomeni „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“. Državno tožilstvo meni, da ta pojem lahko vključuje pritožbeni postopek, v katerem se ponovno preuči vprašanje krivde. Če postopek na prvi stopnji ne izpolnjuje pogojev iz člena 4a Okvirnega sklepa, jih pa izpolnjuje pritožbeni postopek, se predaja lahko dovoli.

44. Nizozemska vlada meni, da pritožbeni postopek, kot je opisan v vprašanju za predhodno odločanje, ni zajet s pojmom „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“. Po njenem mnenju je treba preučitev, ki jo opravi izvršitveni pravosodni organ, opraviti z vidika izvršljive sodbe, ki jo predloži odreditveni organ. Izvršitveni organ ne sme preveriti predhodnih kazenskih postopkov, saj bi se s tem ogrozilo načelo medsebojnega priznavanja. V obravnavani zadevi mora izvršitveni pravosodni organ preveriti samo sodbo, na kateri temelji ENP. Pritožbenega postopka ne sme preučiti.

45. Irska vlada je na obravnavi predlagala, naj se na vprašanje za predhodno odločanje odgovori nikalno, ker je menila, da je v tem kontekstu upoštevna le sodba, izdana na prvi stopnji. Svoje stališče je podprla predvsem s sklicevanjem na besedilo točk (c) in (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa in člena 5(1) Okvirnega sklepa v različici pred spremembo, vneseno z Okvirnim sklepom 2009/299.

46. Litovska vlada je na obravnavi zagovarjala široko razlago pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“. Po njenem mnenju nadzor na podlagi člena 4a Okvirnega sklepa ne more biti omejen na sodbo, izdano na prvi stopnji, če je bilo dejansko stanje v obravnavani zadevi znova preučeno v poznejši odločbi, ki jo je izdalo višje sodišče.

47. Komisija trdi, da pritožbeni postopek, obravnavan v postopku v glavni stvari, spada v okvir pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“. To izhaja iz nujnosti, da se zagotovi spoštovanje procesnih pravic, glede na to da je pritožbeni postopek določen. Komisija se poleg tega sklicuje na določbe Direktive (EU) 2016/343,[15] s katero se harmonizirajo jamstva na področju pravice biti navzoč na sojenju. Ugotavlja, da mora v zvezi s pritožbenim postopkom, v katerem je bila zadevna oseba dokončno obsojena na kazen odvzema prostosti, obstajati možnost, da se preuči, ali obstaja razlog za zavrnitev iz člena 4a Okvirnega sklepa.

48. Potem ko sem predstavil stališča strank, bom podrobneje preučil, kako je treba razumeti pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1), uvodni stavek, Okvirnega sklepa. Za ta namen bom najprej obravnaval pojem izvršljiva sodba (1) in nato posledice pritožbenega postopka, če se ta začne (2).

1. Pojem izvršljiva sodba

49. Iz člena 8(1)(c) Okvirnega sklepa in dela (b), točka 2, Priloge k temu okvirnemu sklepu je razvidno, da mora odreditveni pravosodni organ navesti „izvršljivo sodbo“, na kateri temelji ENP.

50. Po mojem mnenju gre za sodbo, ki je postala pravnomočna in katere izvršljivost v skladu z nacionalnim pravom omogoča, da se izvrši kazen odvzema prostosti.

51. Z dvema spremenljivkama je mogoče ugotoviti, kaj taka sodba pomeni *v konkretnem primeru*.

15 Direktiva (EU) 2016/343 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o krepitvi nekaterih vidikov domneve nedolžnosti in krepitvi pravice biti navzoč na sojenju v kazenskem postopku (UL 2016, L 65, str. 1).

52. *Prva* spremenljivka se nanaša na organizacijo kazenskega postopka v zadevni državi članici, kot v bistvu ugotavljata nizozemsko državno tožilstvo in vlada. V tem okviru se je treba vprašati, ali procesno pravo, ki se uporablja, ponuja možnost pritožbe, v kateri se v celoti preuči vsebina zadeve, kar zajema preučitev krivde ali izrečene kazni. [16]

53. Okoliščine konkretnega primera so *druga* spremenljivka. Preučiti je treba, ali je bila pritožba dejansko vložena in kakšen učinek je imela na sodbo, izdano na prvi stopnji. Če je bila pritožba vložena, nacionalno pravo, ki se uporablja, določa, ali je izvršljivi naslov sodba, izdana na prvi stopnji, ali sodba, izdana v pritožbenem postopku.

54. Glede na navedeno sklepam, da je izvršljiva sodba za namene uporabe člena 8(1)(c) Okvirnega sklepa pravnomočna sodba, ki pristojnim organom na podlagi nacionalnega prava, ki se uporablja, omogoča, da zagotovijo izvršitev kazni odvzema prostosti, ki je bila naložena zadevni osebi. Kaj je taka sodba v konkretnem primeru, bo odvisno od postopkovnega okvira države članice in tega, kako bo ta okvir uporabila zadevna oseba (ali kako bo uporabljen v zvezi z zadevno osebo).

2. Pritožba zoper sodbo

55. Pojem „izvršljiva sodba“ v smislu člena 8(1)(c) Okvirnega sklepa je treba razlikovati od pojma „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu uvodnega stavka člena 4a(1) navedenega okvirnega sklepa.

56. Kot je Komisija poudarila na obravnavi, zadnjenavedeni pojem zajema vse faze kazenskega postopka, v katerem je sodišče preučilo vsebino zadeve, to je vprašanje krivde ali vprašanje kazni.

57. Vendar pa menim, da mora ob upoštevanju strukture in logike obrazca ENP odreditveni pravosodni organ navesti informacije v zvezi s fazo postopka, ki je neposredno omogočila izdajo izvršljive obsodilne sodbe. Zato mora izvršitveni pravosodni organ preveriti upoštevanje pogojev iz člena 4a Okvirnega sklepa le v zvezi s to *zadnjo fazo* postopka, v kateri se je obravnavala vsebina zadeve v zgoraj navedenem pomenu.

58. Spomniti je treba, da se v skladu s členom 1 Okvirnega sklepa 2009/299 s prepovedjo obsodbe v odsotnosti uresničuje cilj varstva učinkovitosti pravice zadevne osebe do obrambe.

59. Ključni elementi take preučitve so: (i) seznanjenost zadevne osebe s sojenjem in (ii) možnost, da se zadevna oseba učinkovito brani in predstavi vse argumente v svojo korist, kar zadeva *vsebino* zadeve, to je vprašanje *krivde* ali vprašanje *kazni*.

16 ESČP je pojasnilo, da „‚sodba‘ v smislu člena 5(1)(a) EKČP pomeni […] hkrati ugotovitev krivde, ki sledi zakonski določitvi kaznivega dejanja, […] in izrek kazni ali drugega ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti […]“. Sodba ESČP z dne 21. oktobra 2013, Del Rio Prada proti Španiji (CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, točka 123). ESČP je v sodbi Kremzow proti Avstriji odločilo, da poštenost postopka zahteva, da ima pritožnik pravico biti navzoč na obravnavi v pritožbenem postopku zaradi pomembnih posledic, ki jih lahko ima ta postopek za obseg kazni, ki bo izrečena. Sodba ESČP z dne 21. septembra 1993, Kremzow proti Avstriji (CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, točka 67).

60. V zvezi s tem drugim delom je nujno, da je zadevna oseba v položaju, v katerem lahko v celoti uveljavlja svoje pravice v zadnji fazi kazenskega postopka, ki se zaključi z izvršljivo sodbo. V praksi gre lahko za (i) postopek na prvi stopnji, če dani postopkovni sistem ne ponuja možnosti pritožbe v zvezi z vsebinskimi vprašanji v celoti ali če taka možnost obstaja, ne da bi bila pritožba vložena, ali (ii) postopek na drugi stopnji, če je bila pritožba vložena in pravo, ki se uporablja, omogoča preučitev vseh vsebinskih vprašanj. [17]

61. Izvršitveni pravosodni organ mora v zvezi s tistim delom postopka, ki je bil izveden neposredno pred izdajo izvršljive sodbe, v skladu s pogoji iz člena 4a Okvirnega sklepa preveriti okoliščine sojenja, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča.

62. V kontekstu pritožbenega postopka, v okviru katerega se preučijo vsa vsebinska vprašanja, zgornji preudarki tako pomenijo, da če zadevna oseba ni bila osebno navzoča v postopku na prvi stopnji, bila pa je navzoča v pritožbenem postopku, je treba sklepati, da je bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, v smislu člena 4a Okvirnega sklepa. V nasprotnem primeru zadevne osebe, ki je bila osebno navzoča v postopku na prvi stopnji, ni pa bila navzoča v pritožbenem postopku, se izvršitev ENP lahko zavrne, če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da v danem posamičnem primeru procesne pravice osebe niso bile spoštovane, razen če gre za enega od primerov iz točk od (a) do (d) člena 4a Okvirnega sklepa.

63. V takem položaju je upoštevan primer, opisan v členu 4a(1), točka (d), Okvirnega sklepa: osebi odločba ni bila osebno vročena, ampak bo izrecno obveščena o pravici do „pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe“.

64. Poudariti je treba tudi pomen načela medsebojnega zaupanja v tem kontekstu. [18] Mehanizem pravosodnega sodelovanja, vzpostavljen z Okvirnim sklepom, ne bi deloval, če bi se moral izvršitveni pravosodni organ lotiti naporne preučitve, da bi preveril, ali je bilo spoštovanje procesnih pravic zadevne osebe zagotovljeno v vsaki predhodni fazi postopka. Nujnost ohranitve delujočega sistema po mojem mnenju zahteva, da je nadzor nad spoštovanjem pravice do obrambe omejen na zadnjo fazo, ki je bila izvedena neposredno pred trenutkom, ko se lahko izvrši kazen odvzema prostosti. Prejšnje faze pa so pokrite z načelom medsebojnega zaupanja. To pomeni, da mora izvršitveni pravosodni organ nujno zaupati v sposobnost pravosodnega sistema države članice odreditvenega pravosodnega organa, da odpravi morebitne prejšnje procesne napake.

65. Z vidika zgoraj navedenega menim, da pritožbeni postopek, v katerem je bilo preučeno vprašanje krivde ali vprašanje kazni, pomeni „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1), uvodni stavek, Okvirnega sklepa. Ta faza postopka je tista, ki določa izvršljivost obsodilne sodbe, na kateri temelji ENP. Torej mora izvršitveni pravosodni organ z vidika te faze postopka preveriti spoštovanje procesnih pravic zadevne osebe zaradi uporabe fakultativnega razloga za zavrnitev, določenega v členu 4a(1) Okvirnega sklepa.

17 Dodati moram, da so poznejši postopki, ki pomenijo „izredna“ pravna sredstva, kot je kasacijska pritožba ali ustavna pritožba, načeloma izključeni iz opredelitve postopka, ki se zaključi z izvršljivo sodbo. To je posledica tega, da njihova morebitna vložitev načeloma ne omogoča, da se vsebinska vprašanja preučijo v celoti niti da se odloži trenutek odvzema prostosti zadevni osebi zaradi izvršitve naložene kazni. Vendar morajo biti v teh fazah vedno upoštevane zahteve iz člena 6 EKČP. Sodba ESČP z dne 18. oktobra 2006, Hermi proti Italiji (ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, točki 60 in 61). Glej tudi sodbi ESČP z dne 20. marca 2009, Gorou proti Grčiji (ECLI:CE:ECHR:2009:0320JUD001268603, točka 41), in z dne 2. junija 2016, Papaioannou proti Grčiji (ECLI:CE:ECHR:2016:0602JUD001888015, točka 45).

18 Sodba z dne 26. februarja 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, točki 62 in 63).

C. Obravnavana zadeva in fakultativna narava razloga za zavrnitev na podlagi člena 4a(1) Okvirnega sklepa

66. V predložitveni odločbi je navedeno, da je bil T. Tupikas obsojen na prvi stopnji s sodbo, ki jo je 26. avgusta 2016 izdalo Klaipėdos apylinkės teismas (okrajno sodišče v Klaipėdi). Navedeno je še, da je T. Tupikas vložil pritožbo zoper to sodbo in da je Klaipėdos apygardos teismas (okrožno sodišče v Klaipėdi) pritožbo zavrnilo z odločbo z dne 8. decembra 2016. ENP ne vsebuje več informacij o okoliščinah, v katerih je potekal pritožbeni postopek. Predložitveno sodišče navaja, da ne ve, ali je bil T. Tupikas osebno navzoč v tem postopku, in če ni bil, ali je bil izpolnjen eden od pogojev iz točk od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa.

67. Iz vseh razpoložljivih informacij (ki jih mora preveriti predložitveno sodišče) izhaja, da je bil T. Tupikas osebno navzoč v postopku na prvi stopnji. Dejstvo, da je T. Tupikas vložil pritožbo, dokazuje, da je moral biti seznanjen z obstojem odločbe, izdane na prvi stopnji.

68. Predložitveno sodišče ugotavlja, da nima informacij o pritožbenem postopku, zlasti ne o tem, ali je bil T. Tupikas osebno navzoč ali ne.

69. Dejansko stanje, ki ga je predstavilo predložitveno sodišče, kaže, da je moral biti T. Tupikas seznanjen z obstojem pritožbenega postopka, ker ga je sam začel. Taka seznanjenost seveda sama po sebi ne zagotavlja, da je bil T. Tupikas ustrezno povabljen na obravnavo ali obravnave, organizirane v okviru tega postopka. Odločitev o tem, ali so bile njegove procesne pravice v takem dejanskem okviru spoštovane, mora tako sprejeti izvršitveni pravosodni organ. Če ta uporabi fakultativni razlog za zavrnitev izvršitve ENP, določen v členu 4a Okvirnega sklepa, mora za ta namen zahtevati upoštevne dodatne informacije na podlagi člena 15(2) Okvirnega sklepa.

70. Zaradi tega posebnega dejanskega okvira moram obravnavati težavo, ki jo je mogoče opaziti pri tej zadevi, in sicer vprašanje problematičnega prenosa člena 4a Okvirnega sklepa v nacionalno zakonodajo.

71. Prvič, ugotavljam, da je logika člena 4a taka.

72. Splošno pravilo, ki izhaja iz člena 1(2) Okvirnega sklepa, je *obveznost* držav članic, da izvršijo ENP „na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa“.

73. S členom 4a(1) je bila uvedena *možnost* zavrnitve izvršitve ENP, če zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo. Ta možnost, da se ENP ne izvrši, mora temeljiti na preučitvi okoliščin vsakega konkretnega primera, ki jo opravi izvršitveni pravosodni organ.

74. Možnost neizvršitve preneha, če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da gre v danem primeru za enega od položajev, naštetih v točkah od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa. V takem primeru je zavrnitev izvršitve ENP izključena in *obveznost* predaje zadevne osebe znova postane pravilo.

75. Drugič, ugotavljam pa, da nacionalna zakonodaja, kot je predstavljena v predložitvenem sklepu (člen 12 OLW), obrača logiko Okvirnega sklepa s tem, da „*možnost* neizvršitve, *razen* če gre za položaj iz točk od (a) do (d)“, spreminja v „*obveznost* neizvršitve, *razen* če gre za položaj iz točk od (a) do (d)“.

76. Tretjič, s takim prenosom člena 4a Okvirnega sklepa je bil seznam štirih izjem od možnosti neizvršitve ENP, če zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, spremenjen v *izčrpen* seznam položajev, v katerih lahko izvršitveni organ *samo* izvrši ENP, če zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju.

77. Ta prenos po mojem mnenju izvršitvenim pravosodnim organom preprečuje, da pretehtajo vse dejanske okoliščine v dani zadevi, da bi preverili spoštovanje procesnih pravic zadevnih oseb. Če se po analogiji uporabi ugotovitev Sodišča v zvezi s fakultativnim razlogom za zavrnitev na podlagi člena 4(6) Okvirnega sklepa, menim, da mora izvršitveni pravosodni organ v tem okviru imeti tudi polje prostega preudarka v zvezi s tem, ali je treba izvršitev ENP zavrniti ali ne.[19]

78. Zato menim, da člen 12 OLW pomeni napačen prenos člena 4a Okvirnega sklepa.

79. Težave zaradi tako togega prenosa so v obravnavani zadevi zelo opazne. Nacionalno sodišče ne more upoštevati vseh dejanskih okoliščin v zvezi z individualnim položajem T. Tupikasa. Zdi se, da tega položaja – brez preverjanj, ki jih mora opraviti predložitveno sodišče – ni mogoče uvrstiti v nobeno od kategorij, določenih v členu 4a Okvirnega sklepa. Vendar pa je bila zadevna oseba seznanjena z odločbo, izdano na prvi stopnji, in je vložila pritožbo (torej se je seznanila s tem postopkom). Če je bila sicer taka oseba ustrezno zastopana, je težko razumeti, kako naj njena pravica do obrambe ne bi bila spoštovana.

80. Vendar tako dejansko stanje ne spada v nobenega od primerov iz točk od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa. Vztrajanje pri izčrpnosti pogojev, ki vodijo k sklepanju, da je bila pravica zadevne osebe (ki ni bila osebno navzoča na sojenju) do obrambe spoštovana, lahko pripelje do tega, da bi lahko oseba, ki je vložila pritožbo, vendar ni bila osebno navzoča v tem postopku na drugi stopnji (medtem ko je njene pravice branil pooblaščeni svetovalec), vedno dosegla zavrnitev izvršitve ENP na podlagi nacionalne zakonodaje, če njen primer ne bi bil zajet z nobeno od izjem iz člena 4a Okvirnega sklepa.

81. Kot je Sodišče že opozorilo v zadevi Dworzecki v zvezi s primerom iz člena 4a(1)(a)(i) Okvirnega sklepa, položaji, našteti v členu 4a tega sklepa, pomenijo „*obvezne* izjeme od *fakultativnega* razloga za zavrnitev priznanja“. Drugače povedano, iz logike te določbe izhaja, da lahko nastanejo drugi položaji, ki niso izrecno določeni v točkah od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa, da bi se izvršitvenemu pravosodnemu organu omogočilo preverjanje, ali so bile procesne pravice zadevne osebe spoštovane.[20]

82. Za konec bom še enkrat opozoril, da Okvirni sklep temelji na načelu medsebojnega priznavanja in visoki stopnji zaupanja, ki mora obstajati med državami članicami.[21] Vendar koncepta medsebojnega priznavanja in zaupanja ne moreta prikriti pomena, ki se v pravu Unije, na splošno, in v Okvirnem sklepu, specialno, pripisuje spoštovanju temeljnih pravic, v tem primeru procesnih.[22]

83. Člen 4a Okvirnega sklepa kaže na ravnotežje, ki ga je zakonodajalec Unije dosegel med učinkovitostjo predaje oseb v evropskem pravnem prostoru na eni strani in obsegom nadzora, ki ga mora opraviti izvršitveni pravosodni organ, na drugi. Če je ta organ prepričan, da so bile temeljne pravice spoštovane, eventualno ob upoštevanju ravnanja zadevne osebe, ga nacionalna zakonodaja ne bi smela ovirati pri izpolnjevanju obveznosti, ki jo ima, da izvrši ENP na podlagi člena 1(2) Okvirnega sklepa.

19 Sodba z dne 29. junija 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503 točke od 21 do 23). Glej tudi sodbo z dne 24. maja 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točke od 50 do 52).

20 „[I]zvršitveni sodni organ, celo po ugotovitvi, da z njimi zadevni položaj ni zajet, [lahko] vsekakor upošteva druge okoliščine, na podlagi katerih se lahko prepriča, da predaja zadevne osebe ne povzroči kršitve njene pravice do obrambe“. Sodba z dne 24. maja 2016, Dworzecki (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 50).

21 Sodba z dne 1. junija 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385, točke od 31 do 33 in navedena sodna praksa).

22 Na primer sodba z dne 16. julija 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, točka 53 in navedena sodna praksa)

VI. Predlog

84. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je predložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska), odgovori:

Pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ), v različici, kot izhaja iz Okvirnega sklepa Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da se nanaša tudi na zadnjo stopnjo kazenskega postopka, v kateri je bila v danem primeru preučena vsebina zadeve, to je krivda ali naložena kazen, in na podlagi katere je obsodilna sodba postala izvršljiva.

V tem okviru odločitev za uporabo fakultativnega razloga za zavrnitev izvršitve evropskega naloga za prijetje v smislu zgoraj navedene določbe sprejme izvršitveni pravosodni organ, ki mora imeti možnost, da z vidika vseh dejanskih okoliščin, ki jih ima na voljo, presodi spoštovanje pravice zadevne osebe do obrambe.